mahhajätta ehk ſedda wallo ommetegi ärraunnustada?“ — „Oh, armas issa, wimaks ei aitanud ennam ükski rohhi, kuida ma woiſin ſedda ärraunnustada.“ „Se on tõssi, ütles tohter, kui rohhud ennam ei aitanud, ſiis juhhataſin minna ſind hambaarsti jure, kes ſedda ſanti hammaſt hopis wälja tõmbas, ja andſin ſulle ſedda nou, enneminne ſedda lühhikeſt wallo kannatada, kui ſedda allaliſt pina. Nüüd on jälle ſeſamma luggo; nenda kui ſa haiget hammaſt isse omma ſuuſt wälja tõmmata ei ſanud, nenda ei ſa ſinna walleſt, egga ſa meie kegi patto hukkatusſeſt ommaſt wäeſt lahti, egga joua omma wäega patto kombeid mahhajätta; kuida woid ſa töt räkida, kui walle ſo ſüddames on, walle-häbbi ja walle-au. Sellepärraſt, otſi arsti, ja kui ſe wallutab, ſiis kannata enneminne nüüd lühhikeſt wallo, kui ükskord iggaweſt pina.“ — „Kes on ſiis ſüddamete arſt?“ küſſis Willem kärmeſt. „Seſamma kes temma Loja ja Issand on; ſe kes ſüddamed ja nerud ärra tunneb ja läbbi katſub. Se pühha wihhaga töe Jummal. Agga temma on ka meie ärraleppitud issa, ja nimmetab ennaſt isse meie arstiks. Sellepärraſt ärra karda, arstimisſe hind on ka jo ärramakſetud. Otſi tedda palwes, allanda ennaſt temma ette, tunnista omma wigga, pallu abbi, ja anna ſiis omma ſüdda hopis temma holeks, ja loda temma peale, ta aitab wiſt; temma

on töotanud: „Kus ial kaks ehk kolm ühhes koos on ſelle poleſt, mis nemmad palluwad, ſe peab neile antama.“ Willem olli omma käed laua peale pannud ja pea kätte peale. Issa panni omma käe temma pea peale, ja läks ſiis ärra omma kamri. Tükki aea pärraſt watas Willem Wridli peale, ja ütles: „Armas wend, kas lubbad kolmandeks ka palluda minno eeſt, woi on ſo meel pahha minno peale, ja kas minna ka alw ſinno meleſt?“ „Ei olle pahha, waid ſüddameſt tahhan palluda,“ ütles Wridli ja andis temmale kät. „Ja kuida woin minna ſind ühhegi ſüü pärraſt alwaks piddada, kui ma mõtlen, mis minnuſt olleks woinud ſada, kui mul õppetuſt egga maenitſuſt ennam ei olleks olnud, ja olleksin kaueminne mailmas piddand ümber ekſima, ja kui weel pudus ja nälg olleksid hakkanud mind kiuſama, ſiis ehmatan ma omma ennese eeſt. Oh, ial, ial ei unnuſta minna ſedda ärra, mis ſinno head, armſad wannemad mulle tewad, ial ei joua ma neid küllalt tänuada. Egga ſindki; Jal ei olle ſa mind waeſt poiſi alwaks piddanud egga kaddedaks ſanud mo peale keige ielle hea pärraſt, mis wannemad mulle tewad. Tõeſt nemmad on wägga head innimesed! Seſt aeaſt armastaſid Willem ja Wridli teine teiſt weel ennam, ja õige kui olleksid nad tõeste wennad olnud.

Rohkeste poolteiſt aastat ollid mõda läinud, Wridli olli jubba mõnne ramato walmis kirju-

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 31